

„TAK SI TO JEŠTĚ JEDNOU ZOPAKUJEME,“ pronese trpělivě nadpraporčík Bárta a zpříma pohlédne na jedenáctiletého chlapce před sebou. „Po večeri jste měli osobní volno a hráli jste hry na mobilu. Je to tak?“

„Na tabletu,“ opraví ho kluk trochu nesvůj, s policistou totiž mluví poprvé v životě.

„Aha. Takže na tabletu,“ udělá si nadpraporčík poznámku v notesu.

„A... taky...“

„Co taky?“

Kluk zaraženě mlčí.

„Podívej, Denisi, musíš mi říct úplně všechno, jasný? Každá maličkost může být důležitá. Důležitější, než si třeba dokážeš představit. Takže co?“

„No... prostě... neměli jsme osobní volno, ale zaracha,“ hlesne kluk pořád ještě nejistým hlasem.

„Zaracha? Chceš mi říct, že jste tu byli za trest? Proč?“ zbystrí nadpraporčík.

„Že jsme odpoledne na vycházce házeli šišky po jedné ženské. Teda paní,“ opraví se Denis, a jak mu náhle roste kuráž, rychle dodává: „Kdo se trefil, nesměl po večeri zůstat v jídelně na večerní program. Pff! Stejně jsou to vždycky

kraviny pro mrňata. Luďa se netrefil a musel do jídelny, chudák.“

„Takže, když se to tak vezme z tvého pohledu, vy jste vlastně na pokoji zůstali za odměnu,“ mne si nadpraporčík nos, aby zakryl pobavený úsměv.

Vzápětí opět zvažní, na legrácky teď není čas.

„Kryšpín se trefil?“ ptá se jakoby mimochodem.

„Ten? Ten by se netrefil ani do slona. Je totálně...“

„Totálně co?“

„Nemožnej!“ vyhrkne Denis.

Větve ho chytají za rukávy. Au! Jedna ho s vyceněnými zuby sekla trnem. Kryšpín prudce škubne, aby bundu uvolnil. Představuje si zvuk trhající se látky. To zas bude řečí! A není to fuk? Stačí odvrátit hlavu a svět slov se vypne.

Prodírá se roštím už nejmíň hodinu. Možná dvě. Anebo taky jen půl. Noční čas plyne jinak. Chybí mu záchytné body. Kryšpína náhle napadá, že tahle noc třeba nikdy neskončí. Vždyť i les před ním se zdá být nekonečný. Totálně nekonečný, řekl by Denis. Možná se bude nepřátelským trním prodírat až do konce života.

V tu chvíli ho i přes rychlý pohyb přepadá zima. Zimomřivě si přitáhne bundu k tělu. Škoda že cestou někde ztratil kšiltovku. A co! Stejně nehřála. Kryšpín cítí, že chlad vychází z břicha. Vnitřnosti se mu úplně tetelí.

Nevěděl jsem, že strach studí, zastaví se překvapeně. Rád by se rozhlédl, zaposlouchal...

Má pocit, že v dálce zahoukala sova. Sýček? Učitel jim jednou ve škole pouštěl nahrávky ptačích hlasů, měl dávat větší pozor. A teď! Teď zaslechl vytí vlka. Nebo je to pes? Ne,

vlk. Určitě je to vlk. Zná ten zvuk z televize. Trne hrůzou a trní netrní, prudce vyráží vpřed. Utéct! Před vlkem. Před klukama. Před vším.

„Něco nového, Valtře?“ vzhledne velitel zásahu Bárta s nadějí ke kolegovi, který právě vchází do dveří.

Odpovědí je mu unavené zavrtění hlavou.

„Kluci zatracený,“ uleví si Bárta rozhořčeně.

„Kluci? Snad jeden ne,“ utrousí kolega a v duchu přemýšlí, že udělat tohle jeho syn, zčerstva by si ho pěkně podal. Pokud by se ovšem našel, píchne ho vzápětí rozechvěle u srdce. „Jenom si loknu horkýho čaje a hned zase jdu. V terénu je nás momentálně pět. Posily a pes dorazí až ráno.“

„Já vím,“ promne si Bárta nevyspáním zarudlé oči. „Můžeš mi zavolat dalšího z těch kluků, prosím tě? Dík.“

Za Valtrem zapadnou dveře a Bárta si zhluboka vzdychne. Na přímou otázku, jestli někdo o Kryšpínově zmizení něco neví, celá třída sborově mlčela.

„Musím je proklepnout jednoho po druhém. Třeba se podaří zjistit, co se stalo a kam mohl jít,“ dumá si sám pro sebe.

„Tak ty jsi Luděk,“ změří si nadpraporčík Bárta pohledem rzka, který se usadil na protější rozvrzané židli.

„No, spíš Luďa,“ ozve se s náznakem nespokojenosti.

„Jsi ubytovaný na pokoji s Kryšpínem, Luďo?“

„Nee, já nee,“ brání se kluk vehementně.

Jako by to snad byla ostuda, či co.

„Ale zaracha jsi večer neměl. Kvůli těm šiškám, myslím,“ říká Bárta a hned dodá: „Prý ses do té paní netrefil.“

„Náhodou, trefil,“ nafoukne se zrzoun. „Akorát že to vychna neviděla.“

„Jo tak,“ přikývne Bárta a udělá si poznámku. „Kryšpína taky neviděla?“

„Co já vim,“ trhne kluk rameny.

„Hele,“ ztiší Bárta hlas a trochu se ke klukovi nakloní, „už jste objevili ten starý posed na horním konci velké mýtiny za hájovnou?“

„Jakej posed?“

„A co krmelec? Je kousek od rozcestí.“

„Nevim vo žádnym krmelci,“ odsekne kluk. „Jsme tu teprve dva dny. Zatím to tu vůbec neznáme. Jenom kolem chaty.“

„Aha. No jo, vlastně,“ kýve Bárta chápavě hlavou a jakoby nenápadně prohodí: „Takže o té jeskyni asi taky ještě nevíte.“

„Vo jeskyni? Tady je nějaká jeskyně? Tý jo, to je teda husť!“

Tahle informace Luďu očividně zaujala, přemýšlí Bárta, ale v duchu musí uznat, že z klukovy reakce je zřejmé, že o její existenci nemají školáci ani tušení.

Když ne tenhle, tak Kryšpín o ní tuplem nevěděl. Takže zase nic. Valtr s chlapama by to tam sice měli pro jistotu prolézt, ale moc šancí tomu nedávám. Spíš to vypadá, že kluk šel jen tak nazdařbůh. Což je blbý. Nemáme se čeho chytit.

„Tak můžu?“

„Co prosím?“ vytrhne se Bárta konečně z úvah.

„Ptal jsem se, jestli už můžu jít,“ zvýší Luďa netrpělivě hlas.

„Jo, jasně, promiň. Jen jdi.“